

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. V. De actuum supernaturalium indifferentiâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO QUINTA.

De actuum supernaturalium indifferentiâ.

I. Possintne actus supernaturales esse in individuo indifferentes.

QUÆRES: Quid dicendum de actibus supernaturalibus, possintne esse vel in individuo, vel specie indifferentes. Quoad individuum minor est difficultas; si enim juxta jam dicta actus naturalis esse nequeat indifferens in individuo, ob rationes totâ hac disputatione allatas, multo minus poterit actus supernaturalis, nec minor, sed major est exigentia eum peculiariter ad bonum finem referendi. Imò actus supernaturalis liber videtur ex naturâ suâ ad finem honestum tendere, sicque esse bonus, nisi ab extrinseco vitietur.

II. Quid censendum de actu supernaturalium indifferentiâ quoad speciem.

Quoad speciem verò major videtur difficultas. P. Suarez hic, tract. 3. Disp. 9. sect. 2. ait nullum supernaturalem actum voluntatis esse in entitate, seu quoad speciem indifferentem, sed omnes affirmat esse naturâ suâ studiosos. P. Arriaga e contrario hic Disp. 21. sect. 3. n. 26. contendit posse actus supernaturales esse in specie indifferentes; nec enim, inquit, conceptus supernaturalitatis obstat indifferentiâ, idque variis entium supernaturalium exemplis ostendit.

III. Probabilis est, nullum dari posse actum supernaturalem indifferentem.

Mihi tamen & fundamentis totâ hac disputatione de indifferentiâ actûs, & supra Disp. 22. de entis supernaturalis naturâ jactis, conformius videtur, non posse dari actum supernaturalem in specie indifferentem. Dico itaque, non solum actus supernaturales, qui de facto dantur, non sunt indifferentes, sed studiosi omnes, & honesti, verum nec dari ulus actus potest, in entitate supernaturalis, qui sit indifferens.

IV. Theologi & Patres affirmantur nullum dari posse actum supernaturalem indifferentem.

Ratio primæ partis est: tum quia hic communis videtur Theologorum omnium consensus, qui hoc veluti indubitatum supponunt, ideoque fortassis, ut observat Suarez loco citato, nunquam hac de re quæstionem moverunt. Deinde patres & Concilia, ubicunque actuum supernaturalium incidit mentio, de iis loquuntur semper tanquam de bonis & studiosis, nec ullum contrarij est in iis vestigium. Præterea nullus est habitus per se infusus, qui sit indifferens, sed omnes ad virtutum actus eliciendos ordinati; ergo pari modo nullus etiam est de facto actus in entitate supernaturalis, seu per se infusus, qui sit indifferens.

V. Ostenditur non esse possibile actum supernaturalem indifferentem.

Secunda item Conclusionis pars, nempe nec possibile esse actum ullum supernaturalem in specie indifferentem, probatur; actus quippe in specie indifferens, ut sect. primâ diximus, est ille, qui spectatâ præcisè habitudine ad objectum, nec

bonitatem habet, nec malitiam: nullus autem etiam in specie dari actus supernaturalis potest, qui in se non habeat bonitatem; si enim dari posset talis actus in specie, posset existere à parte rei, & esse indifferens in individuo, hoc enim in omnibus actibus naturalibus, quoad speciem indifferentibus videmus, ergo actus supernaturalis tendens in hujusmodi objectum, volitio supernaturalis exempli gratiâ, narrandi fabulas &c. merè ob delectationem in iis repertam esset peccatum, esset enim actus æquè otiosus ac volitio naturalis ejusdem objecti, aut verbum otiosum, ut ex dictis supra de verbis & factis otiosis constat, ergo nequit à parte rei existere, supernaturalis enim cum esset, Deum ut peculiarem sui causam & auctorem requiret, qui medio auxilio supernaturali excitante & adjuvante ad eum concurrere deberet, Deus autem actus peccaminosi, peculiaris causa esse nullo modo potest; sicut neque per motionem etiam naturalem excitare potest ad verbum otiosum.

Volitio hæc esset peccaminosa, ergo non potest esse in entitate supernaturalis.

Implicat Deum hujusmodi actus esse specialiori causam.

VI.

Dices: nil vetat ut postea dicemus, actum supernaturalem vitari, & reddi peccaminosum, ergo ex hoc capite non repugnat Deum esse hujus actus causam. Respondetur posse quidem actum supernaturalem vitari ab extrinseco, vel scilicet quod non in debitis circumstantiis eliciatur, vel ad finem non usquequaque rectum ab actu aliquo imperante ordinetur, tota autem malitia in hoc casu ab actu illo imperante provenit, ad hunc autem ut specialis causa non concurrat Deus, sed ad solum actum imperatum, qui est bonus. At verò in presenti nullus est actus qui hanc volitionem supernaturalem levandi festucam animi gratiâ, narrandi fabulas &c. imperet & vitiet, ergo non est vitiosus ex alio actu imperante, sed est eodem modo malus, quo verbum otiosum. Unde ob eandem rationem existimo non posse dari verbum otiosum supernaturale.

Nil refert quoad hæc actum supernaturalem vitari posse ab extrinseco.

Cur Deus ad hujusmodi actum supernaturalem nequeat concurrere.

VII.

Varias contra hanc conclusionem instantias affert P. Arriaga citatus, ut actum infusum seu supernaturalem de objecto aliquo naturali, & actionem supernaturalem conservativam accidentis aliquis extra subjectum, quæ, inquit, nullam habent honestatem in genere moris, ergo dari possunt accidentia supernaturalia indifferentia. Respondetur non negare me dari posse accidentia, tum naturalia tum supernaturalia indifferentia, sed solum nego actus liberos & morales indifferentes, hos enim omnes nisi ad honestum aliquem finem referantur, totâ Disputatione ostendi esse peccata, non minus quàm verbum otiosum: de accidentibus verò supernaturalibus non liberis prælens questio non procedit.

Sermo hic tantum est de actibus moralibus, seu liberis.

Dari possunt quoadm accidentia supernaturalia indifferentia.

